

Leerrede over Spreuken 8: 18, uitgesproken op Woensdagavond 11/08/48 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen-Psalm 25: 4 en 5

Lezen- Spreuken 8

Voorrede.

Uit hetgeen wij zongen, verstaan wij, dat er bij God een onbepaalde goedheid is. De zaak waar het over gaat is echter of God Zich in die grote goedheid ook in en onder ons kan uitspreken, opdat wij dus die goedheid, waar wij van zongen, mogen ervaren tot heil en tot zaligheid. Laten wij daarom letten op wat wij zongen uit dat vers:

's HEEREN goedheid kent geen palen,
God is recht, ...

zoals Hij Zich in Zijn Woord en getuigenis geopenbaard heeft. Zó is God. Nu wil Hij onderwijzen hen die dwalen, en die brengen in het rechte spoor. Dat is voor ons een vernedering, om openbaar te worden: ik ben een dwalende. Let wel, een dwalende is dan iemand, die geen weg weet. Als wij het leren kennen, is dat onze staat. Want wij hebben de Oorsprong alles goeds verlaten, en hebben in het paradijs in ons stamhoofd Adam een daad begaan: God de rug toegekeerd, en zijn eigen wegen gegaan. Dat is een zaak, die alzo in ons is waardoor een ieder mens zich een weg uitkiest die hem recht schijnt, maar nu is het einde daarvan: paden des doods. Zelfs wanneer wij een weg kiezen om de waarheid Gods te eerbiedigen, om die te betrachten (maar, let wel: in eigen kracht), wij zèlf een weg kiezen, waarin wij oud kunnen worden, en dan nõg zó sterven: het einde dus paden des doods. Dat is dus ook een weg buiten God. Wij nu kunnen het niet zó nemen of daar treedt op de voorgrond, dat wij dwalende zijn.

Wij zijn mensen buiten God, buiten de Oorsprong. Nu is er bij Hem wel een onbepaalde goedheid - dat is niet tegen te spreken - maar geven wij nu God plaats in die onbepaalde goedheid, daar in bestaande: dat ik beken een dwalende te zijn, die onderwezen en terecht gebracht moet worden? Want als ik die vernedering niet aanneem, en de zaak leer zien zoals die is, dan kan ik spreken, dan kan ik belijden wat wij zongen, maar dan zal ik niet ervaren, met zulk een liefderijke Majesteit te doen te hebben, Die mij als een dwalende, Zelf terecht wil brengen. Zijn wegen wil leren, wil leiden in het recht, dus: om de rechte paden, de rechte wegen te leren bewandelen.

Wij hebben dan nodig, dat wij de zaak leren zien en ons dat onderwerpen, want dan zal er de behoefte in ons zijn: leer en onderwijs U me. Zo lange tijd als wij het zelf weten, en nog zelf proberen rechte wegen te bewandelen, is er geen plaats voor God. Weten wij het zelf niet, kunnen wij het zelf niet meer, is het zelfs dat onze consciëntie ons aanklaagt, dat wij al de geboden Gods zwaarlijk hebben overtreden, ja dat wij God achterin hebben laten kijken en onze eigen weg gegaan zijn, maar als wij met schuld en schande bij God terecht komen, dan is dat Zijn Woord: daar is een onbepaalde goedheid. Doch dan is dat het pad dat wij te bewandelen hebben.

Ook het volgende vers dat wij zongen tekent ons van diezelfde goedheid. Dat er bij Hem is:

Lou'tre goedheid, liefdekoorden,
Waarheid zijn des HEEREN paân ..

Maar er komt weer in voor, dat wij opgewekt en vermaand worden:

Hun, die Zijn verbond en woorden,
Als hun schatten, gadeslaan...

Dus niet onze eigen weg lopen! Maar God vraagt ons, dat wij eens acht geven op de openbaring Zijner liefde, en op de weg die Hij tot zaligheid heeft uitgedacht. Zó acht geven op het werk des heils dat Hij ons predikt, dat het de eerste en de hoogste plaats gaat innemen, en wij Zijn verbond en woorden als schatten gaan achten en gadeslaan. Dus niet een bijzaak. Neen! Maar dat dat hoofdzaak zou zijn. Hij wil de eerste plaats bij ons innemen, en wil dat Zijn werken de eerste plaats bij ons hebben. Niemand bedriege dus zichzelf met eigen pad te gaan als een godsdienstig, deugdelijk en oppassend mens, en er dan nog bij willen hebben van den HEERE en Zijn werken, dat kan niet.

Wij moeten als dwalende zondaars, die buiten God zijn, voor de dag komen, en nu onder onze zonde en ellende het werk Gods gaan eren. Voor die, wil God zijn een liefderijk, barmhartig en genaderijk God. Dat kan Hij ook zijn in Christus Jezus, en dat krachtens de volkomenheid van Christus' Middelaarsarbeid en bediening. Ik vraag daartoe dan ook uw aandacht voor een woord der Schriftuur, doch zoeken wij dan vooraf Gods aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst:

Het woord waartoe wij uw aandacht vragen vindt u in het ons zo-even gelezen achtste hoofdstuk uit de Spreuken van Salomo, nader het achttiende vers. Ik noem U Spreuken 8: 18, waar Gods Woord aldus luidt:

Rijkdom en eer is bij Mij, duurzaam goed en gerechtigheid.

Leerrede.

Het hoofdstuk dat ons zo-even gelezen is, vangt aan met: "Roept de Wijsheid niet, en verheft niet de Verstandigheid Haar stem?" en wat er verder volgt.

Hier wordt Christus, als de Opperste Wijsheid, sprekende ingevoerd. Hij getuigt van Zichzelf welk een plaats Hij inneemt bij de Vader, ja, dat Hij die heeft ingenomen van voor de aanvang van de stofkens der aarde aan. Onder het vele dat de Koning daar opsomt, tot troost en tot sterkte voor een ellendige, amechtige en behoeftige, behoort ook dit 18de vers. Christus spreekt hier: "Rijkdom en eer is bij Mij, duurzaam goed en gerechtigheid."

Aanstands moeten wij hier wel opmerken, welk een verheven Persoon Jezus Christus is, van Wie wij weten, dat Hij de broederen in alles gelijk geworden is, uitgenomen de zonde, en dat opdat Hij de ware Middelaar zou zijn, opdat Hij die twee ongelijke partijen, een schuldige zondaar en een beledigd God, weer ten nauwste samen zou brengen en verenigen.

Wij vinden hier de tegenstelling met wat onze staat en geval is. Want Christus spreekt van rijkdom en van eer, en ons geval is armoede en schande, en dat vrij- en moedwillig. Want de staat waarin wij zijn, daar hebben wij onszelf in gebracht. God heeft de mens zo niet geschapen, maar die heeft van gans het geschapene getuigd, dat al wat Hij gemaakt had, zeer goed was. Daar behoorde dan ook de mens toe.

Dus God heeft van de mens open en bloot gesproken: "zeer goed". Het was ook geen kleinigheid, schepsel Gods te zijn, en zulk een eer te genieten om over het geschapene heerschappij te voeren; over de beesten der aarde, de vogelen des hemels en de vissen die in de wateren waren, en daarbij God te kennen aan de wind des daags. Is er nog heerlijker, is er nog uitnemender, verhevener staat te bedenken? De Engelen? Ja, die genieten de onmiddellijke nabijheid Gods, en verkeren rondom zijn troon. Maar bedenk eens wat Adam had! Die was door God gesteld om hier op dit benedenrond heerschappij te voeren over de werken van Gods hand, en Edens hof te bouwen, te bewaren, te beplanten. Dat was het werk dat God de mens als op de hand gezet had. Het ganse leven van de mens was dan ook geheel en al Gode gewijd, als redemachtige schepsel, om bij dat alles wat hij had, ook te zijn de stem, de mond, de tong, de vertolker van het geschapene in lof en eer aan God.

Nu is het, dat de Schriftuur van ons spreekt, dat: een os wel kent zijn bezitter, en een ezel de kribbe zijns heren, maar dat wij zó laag zijn afgedaald, dat wij het recht des HEEREN onzes Gods niet meer kennen, en dat wij worden geboren als het jong van een woudezel, als de struisen der wildernis, die van verstand ontbloot zijn.

Of het nu is dat wij die staat zien, het ons onderwerpen en het eerbiedigen of niet, dat verandert aan de zaak als zaak niets, want zó staan de zaken bij God. Gaan onze ogen open, dan moeten wij wel dat woord dat er ook van satan staat, maar ook toepasselijk is op ons, persoonlijk op ons eigen toepassen: "Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, o morgenster, gij zoon des dageraads." Dat raakt dan ons, dat is ons geval.

Er is geen groter armoede te bedenken dan: ik ben God kwijt. Want Hij is de God des levens, en de overvloedige Fontein aller goeden, zo wordt het in onze geloofsblijdenis genoemd. Zijn wij nu God kwijt, dan zijn wij alles kwijt, en zijn zó arm, dat, als wij met die staat in kennis komen, wij de dieren des velds nog gaan benijden, want wij zijn daar beneden gezonken, en dat als redemachtige schepselen. Dat hebben de zonden teweeg gebracht.

Het is een staat waar wij ons onmogelijk uit kunnen opheffen. Die armoede waar wij in zijn is zó groot, want wij zijn niet alleen God kwijt, wat genoemd wordt de geestelijke dood (het af, het los zijn, het gescheiden zijn van onze Schepper), maar daarbij zijn wij ook nog machteloos en krachteloos door de zonde. Nu kunnen wij er ook niets in veranderen, zodat er eer mogelijkheid is, de glans der zon te verduisteren of het water uit de wolken te grijpen, dan in de staat waarin wij zijn verandering aan te brengen. Want wij zijn in een staat die bij God vervloekt is.

Wij zijn in die staat krachtens het rechtvaardig oordeel van God, Die had gesproken in het paradijs: "ten dage als gij daarvan (van de boom der kennis des goeds en des kwaads) eet, zult gij de dood sterven." En Adam is aanstonds gestorven toen hij genomen had, gestorven de geestelijke dood, en wij in hem. Geve God ons, indien wij die zaken niet persoonlijk weten, dat wij alzo door Zijn Geest en Woord verlicht worden, dat wij dat moeten aanpakken als de waarheid Gods en dat het ons geval is, dat het ons betreft. Want als die zaken niet grondig bij ons openbaar worden, dan blijven wij proberen of wij geen verbetering kunnen aanbrengen in die oude en natuurlijke staat en toestand waarin wij zijn, en het kàn niet. Dat is een onmogelijkheid.

Zelfs wanneer het is, dat wij één zonde willen doden en ten onder brengen, er komen er wel tien voor in de plaats. Dat tekent ons, dat de staat waarin wij zijn, ondeugdzaam is. En al was het, dat wij het volgens onze eigen inzichten zó ver konden krijgen, dat wij wel een groot deel van onze zonden ten onderbrachten, dan is die staat nog ondeugdelijk. Maar wij vermogen niet om de zonde ten onder te brengen.

Daarom is het zo'n uitnemend en verheven hoofdstuk dat ons zo-even gelezen is, alsook een uitnemende stof die ik hier voorlas - waar wij in de armoede zitten, in de grootste schande, daar wij als schepselen Gods, goed en oprecht uit 's Makers hand zijn voortgekomen, nu gezonken zijn onder het stomme vee - dat er nu een Koning is, een Zaligmaker, Die dat is krachtens het welbehagen Gods. Dat is geworden krachtens de openbaring Gods, Die Zich uitsprak dat Hij zulke zondaren wil bezitten, herstellen, zaligen en daarvan in de vrede raad sprak: "Wie is dan Hij, Die met Zijn hart borg worde, om tot Mij te genaken?" En dat nam Christus op Zich, Dat noemt God: "Ik heb Hem verwekt in gerechtigheid." Dat is een zaak, daar kan satan niets tegen inbrengen. Want die Majesteit Gods, de eerste Persoon, sprak daar als een vrij en soeverein Wezen, Die had daar het recht toe om te vragen: "Wie is dan Hij, Die met Zijn hart borg worde?" En het is de Zoon, Die vrijwillig, zonder enige dwang, noch dat Hij genoodzaakt werd - het is bij Hem vrije keuze, vrije liefde - sprak: "Ik kom om Uw wil te doen." Dat noemt God: "Ik heb Hem verwekt in gerechtigheid."

En die Koning gaat ons nu vertellen: "Rijkdom en eer is bij Mij." Dat woord richt de Koning aan een wereld verloren in schuld, dat richt Hij tot gevallen schepselen, alsof Hij wil zeggen: zijt gij lieden zó arm, zijt gij God kwijt, zijt gij het beeld Gods verloren, alle heerlijkheid?

Zijt gij zo arm en zit gij zo in de schande dat gij dat zelf gedaan hebt, en het niemand hebt te wijten? Zo wil Hij zeggen: luister eens naar Mij, hoe rijk Ik ben. Want gij zijt wel alles kwijt, maar dat heb Ik allemaal. Wat gij verloren zijt, dat bezit Ik. Dus de rijkdom die wij kwijt zijn, die is er wel, en Christus zegt dat Hij die heeft.

Alzo spreekt Hij, om ons te kennen te geven waar dus de zaligheid te halen is. Want de rijkdom is toch dit, dat wij weder gunst en gemeenschap met God, onze Schepper, zouden hebben, en dat wij weer zouden hebben al die schatten, goederen en gaven. Dat God ons als kind kan eigenen, en dat er niets tussen God en ons zou zijn, maar dat Hij ons Zich weer kan toe-eigenen, aan Zijn Vaderhart drukken, en zeggen gij zijt de Mijne. Dat is toch de rijkdom. Zo zijn toch de zaken?

Want het rijkste mens is: een begenadigd mens! Het is algemeen bekend, dat er indertijd eens een kind Gods was (hij was hoogbejaard en woonde alleen), die op een morgen met een ontsteld gemoed bij vrienden kwam, die voor hem zorgden, zijn kamer schoon hielden en voor zijn eten zorgden, en hun zei: 'Nu heb ik toch een openbaring gehad, dat vandaag het rijkste mens van het dorp zal sterven! En ja, dat moet natuurlijk mijnheer de baron zijn. Dat kan ik zó niet laten gaan.' Dus, toen de baron langs kwam, hield hij het rijkdom aan, nam zijn pet af en zei: 'mijnheer de baron, een woordje alstublieft. Och, nu heb ik vannacht een gezicht gehad, dat vandaag het rijkste mens van het dorp zal sterven, en mijnheer, dat moet u wel zijn. En nu bent u onbekeerd, och bedenk toch nog wat tot uw vrede is dienend, het is nu nog genadetijd.'

Mijnheer de baron moest niets van de godsdienst hebben, maar voor die oude man had hij toch altijd wel eerbied gehad. Dus hij schrok zich naar. De dokter moest onmiddellijk komen en hem onderzoeken (nu ja, die vond niets en probeerde hem gerust te stellen), maar hij mocht niet weg vóór het 's nachts 12 uur was! Die oude man had ongelijk gehad hoor, de baron stierf niet, maar toch zat hij de hele dag vol met die zaken.

's Avonds zeiden die man en vrouw, die voor die oude man zorg droegen, tegen elkaar: zullen wij eens gaan kijken, want hij is altijd gewend om even langs te komen, en nu is hij niet geweest. Ze stapten bij hem binnen, en ... daar zat hij op zijn knieën voor een stoel, maar hij was dood. Hij was het rijkste mens uit het dorp. Zullen wij daar allemaal om denken? Begnadigden zijn de rijksten, en niet die geld of goederen hebben. Want als de dood komt, is goud en stof hetzelfde: allemaal waardeloos. De mens vergaat zelf ook als stof. Wij hebben genade nodig. En Christus zegt: wat jullie nodig hebben, dat heb Ik. Dat is geen kleinigheid, dat is bij Hem te krijgen.

Nu nog dit: die Koning bezit al die schatten om het aan ellendigen te geven. Wat wij verloren hebben in het paradijs, heeft Christus verdiend in Zijn lijden en in Zijn gehoorzaamheid. Want de Koning heeft in Zijn arbeid twee zaken daargesteld. Het éne is, dat Hij voor de zonde betaald heeft met Zijn bloed en dood, want dat eiste de wet: zonder bloedstorting geen vergeving en de ziel die zondigt moet sterven. Dat heeft Christus gedaan, om het oordeel te dragen dat wij verdiend hadden door onze zonden. Het tweede is, dat in Zijn volkomen gehoorzaamheid heeft Hij een eeuwige gerechtigheid verworven, en wat wij in het paradijs kwijt zijn geraakt, heeft Christus in die gehoorzaamheid verworven, en Hij zegt: zijt gij dat kwijt, dan heb Ik het om het U terug te geven.

Wat is nu de zaak? Immers dit: daar Christus ons wil geven wat wij nodig hebben, dat wij Hem daarin leren erkennen als Die het verdiend en verworven heeft wat wij behoeven, en Die het teruggeeft. Gij zult zeggen, maar dat geloof ik wel. Inderdaad? Is het waar? Laat gij dan af met uw eigen werken om God te behagen en in een betere staat te komen?

Wij moeten die zaak zó geloven, dat wij al ons eigen werk als wegwerpen voor de mollen en de vleermuizen. Wat leert nu echter de ervaring? Dat wij zó vast zitten aan ons eigen werk, en om in die oude staat ons nog op te houden voor Gods Majesteit, het noodzakelijk is, dat God ons zó bijbrengt, dat wij in een staat van oordeel en vervloeking zijn, dat God eens uit Zijn heiligdom gaat treden, en bij ons Zijn eer gaat zoeken, Zijn beeld gaat vorderen.

Omdat wij dat niet kunnen geven, daar wij het verloren zijn, nu zó overreed worden dat God recht is en rein, en wij de schuldige, dat wij rechtvaardig de verdoemenis verdiend hebben, dat wij het met God eens worden.

Iemand die onder Gods Majesteit komt, waar God heerst in recht, die laat al zijn eigen werken los en varen, en moet zich die armoede en schande onderwerpen, dat God hem vrij kan verdoemen. Die nu God in Zijn soevereiniteit leren kennen, en het met Hem eens worden in recht, dan is daar die grote Koning in dat oordeel, waar wij in te gronde moeten gaan. Dat heeft Hij gedaan, om ons uit dat zware oordeel - dat over ons moest gaan - te verlossen. Dan hebben wij met zo'n lieve Koning te doen, dat waar wij alle grond verliezen onder Gods Majesteit - dus de werkelijkheid voor de dag komt, dat wij in de hel thuis horen - daar wordt Christus onze grond, en Die neemt daar zondaars aan om ze te gaan bezitten, Hij gaat ze eigenen.

Hij neemt ze zó, zoals ze zijn met al hun zonden, en zij krijgen gelegenheid, door de kracht des Geestes, om Hem door het geloof aan te nemen en toe te eigenen zoals Hij is: Zaligmaker, en dat uit God. Hij is het dan, die gezegende Koning, Die ons weer in de gunst bij God herstelt, ons weer in Zijn gemeenschap brengt. Liefde, eeuwige en goddelijke liefde! Nu zijn wij door ongehoorzaamheid ten onder gegaan in de diepste armoede en schande, maar Christus heeft in gehoorzaamheid aan alle eis van Wet en recht voldaan.

Hij is uit God verordineerd tot rijkdom en tot eer, en die Koning is zó rijk, Hij kan zulken als wij zijn, in de diepste armoede en schande, eigenen om ons uit de schande en de armoede te halen, en ons in de gunst van God te herstellen. Hij zegt, dat is bij Mij: "rijkdom en eer."

Maar bedenk nu dit, dat de zaak niet alzo is, dat wat wij in het paradijs verloren hebben, op zulk een wijze terug krijgen, dat wij nu weer worden teruggebracht in de oude staat en toestand, gelijk die in het paradijs was, en gezet in die heerlijke staat. Neen, zo is het niet. Maar wij worden in Christus teruggebracht in de staat waar wij uitgevallen zijn: in de staat van gunst bij God. De eerste Adam had al die rijkdom en eer in handen, maar dat heeft maar kort geduurd of hij had alles verloren, en nu is het ons ook niet meer toevertrouwd. Nu houdt Christus alles in handen, en daar is het goed bezorgd. Daarom eigent Hij ons in onze zonden en wij nemen Hem aan door het geloof en worden door de genade des Geestes verzekerd, dat God met ons in Christus is verzoend. Dat wij weer in rijkdom en in eer zijn hersteld bij God, weer in gunst als Zijn schepselen zijn aangenomen, maar dat hebben wij in Christus.

Dus wij krijgen de erfenis niet in handen, want dat is ons niet toebetrouwd, wij zouden het aanstonds weer verliezen. Christus houdt alles in handen. Wij krijgen wel de bewijzen dat wij in Christus weer zijn aangenomen, maar het is niet zo, dat wij alles weer in handen krijgen zoals in het paradijs, want dan zouden wij alles weer kwijt raken. Nu is het in vertrouwde handen, in die van Christus. Die zegt: nu heb Ik u, en Ik wil in de armoede die u in het paradijs geworden is, voorzien.

Ik dien u hier, waarin gij Mij nodig hebt, en Ik ben schatrijk. Maar gij krijgt niet meer dan gij nodig hebt. Nu, dat is toch billijk. Nu kunnen wij nooit meer de zaligheid verliezen, die staat vast in die rijke Koning. Adam kon uit de gunst en gemeenschap vallen, wij kunnen dat nooit, want dat staat vast in Jezus Christus. Nu kan bij een kind Gods de armoede zó voor de dag komen, dat zij zouden zeggen: ben ik wel een kind Gods en aangenomen? Maar waartoe is dat?

Dat is maar opdat wij die rijke Koning zouden eren, want dáár zijn al die schatten. Dáártoe is het, dat wij er achter zouden komen: bij ons armoede maar bij Hem rijkdom. Telkens moeten wij weer in onze armoede terecht komen, geen leven hebben in onszelf, en in de wereld, maar alleen in Jezus Christus. En zo wij de toevlucht nemen tot Jezus Christus, dan bedeeft Hij ons telkens in de armoede met al datgene wat wij nodig hebben.

Maar al is het, dat Hij ons zo'n genadedeel geeft, en dat God ons nog zo verzekert dat wij Zijn kind zijn, en zo diep in Zijn hart liggen zodat men het niet in bewoordingen kan brengen, en zó overvloeiende van genade dat wij daar als mede bedekt zijn, dan kunnen wij er nochtans niet het

minste van afnemen en aan anderen geven, want al wat wij krijgen is net genoeg voor onszelf, en als de genade opgebruikt is, zitten wij weer.

Telkens opnieuw komt voor de dag, dat wij in Adam alles, alles zijn verloren en dat onze rijkdom in Jezus Christus is, dáár moeten wij het gaan halen. Het wonderlijke van de zaak is dit: wij worden nooit afgewezen, want wij ontmoeten nooit, dat de Koning in deze zin spreekt: nu heb Ik u gisteren en eergisteren zo rijkelijk bedeed met genade, en nu is alles al weer op? Neen, zo is het niet. Maar, die hier het meest hongeren en dorsten: "genade, genade", en die niet buiten Christus kunnen, die mint Christus het meest.

Ik zal een beeld uit de natuur nemen: als er een gezin met kinderen is en de kinderen gaan 's morgens, nadat ze eerst flink gegeten hebben, uit huis naar school, en ze komen 's middags weer binnen met: 'moe, ik heb zo'n honger,' zegt dan de moeder: 'ondeugende kinderen, vanmorgen hebben jullie nog zo gegeten, en moet je nu zó thuis komen?' Daar is de deur, er uit!

Zo doet een moeder niet. Neen, die heeft al gezorgd dat de tafel weer klaar staat, en ze kunnen zo gaan zitten en aanschikken. En moeder vertelt met trots, met lof: mijn jongens zijn toch zo gezond, 's morgens eten ze zóveel, en 's middags rammelen ze weer van de honger, en 's avonds is het weer zo. Het zijn toch zulke gezonde knapen. Zo geniet moeder daarin. En nu komen ze uit de honger geregeld bij moeder terecht.

En wij zijn zulke armoedzaaiers uit Adam, wij moeten geregeld bij Christus terecht komen. De rijkdom is bij Hem, en dat is de eer van de Koning dat Hij telkens moet geven, en kan geven in onze behoeften, steeds weer. Zien wij nu wel, dat het op zijn plaats is en het geeft niets hoor, al hebben wij de erfenis niet in handen. Die heeft Christus in handen, waarvan geschreven is: "Een onverderfelijke en onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard is voor u."

Hij wil ons hier bewaren door het geloof, zodat wij telkens bij Hem terecht moeten komen, om bij Hem te halen wat tot het leven nodig is, om dóór het leven te kunnen en eenmaal er uit. "Rijkdom en eer is bij Mij." Dat is des Konings woord. Dus wij weten dan waar het te halen is: bij Hem. En het blijft bij Hem onuitputtelijk. Hemel en aarde zijn van Hem, en heel het Godsrijk bezit Christus, en Die is Hoofd om ons te dienen. Niemand verlieze dus de moed, maar laat een ieder daar alzo op zien, dat Hij overvloedig bezit wat wij nodig hebben, en ons geeft in al onze belangen en behoeften.

Nu staat hier verder: "duurachtig goed en gerechtigheid." Jezus zegt: dat is allemaal bij Mij, die goederen zijn bij Christus. Want het is geen kleinigheid, die goederen zijn verdiend, niet door goud of door zilver, maar door het dierbare bloed van Jezus Christus, als van een heilig onbestraffelijk offerlam. Zulke dure goederen zijn erbij Hem. Duurachtig wordt het genoemd. Niet alleen is het dat, door wat het Hem gekost heeft - Zijn bloed en dood - maar let ook hier op, dat Christus waarachtig mens alsook waarachtig God is, en die twee naturen samen in één Persoon zijn verenigd (niet ondereen gemengd, hoor; de menselijke is de menselijke natuur, en de goddelijke natuur is de goddelijke natuur, maar zij zijn in één Persoon samen verenigd).

Ook heeft de goddelijke natuur niet geleden; de menselijke natuur heeft geleden. Maar krachtens de nauwe vereniging van die beide naturen in één Persoon, zo wordt het in de troon van God aangemerkt dat daar goddelijk bloed is gevloeid, en vandaar heeft Christus' werk een eeuwige waardij. Dat is eeuwig geldend. Dat is een werk, dat is geldend in de troon van God, geldig bij die oneindige Majesteit, maar ook geldend tot in alle, alle eeuwigheid. Vandaar treedt dan vanzelf op de voorgrond, dat de werken der goddelijke genade, waarmede die Koning ons verrijkt, en die ons door het geloof eigen zijn, werken zijn die hier opgelegd worden tot de dag van Zijn toekomst.

Daarom lezen wij ook in Openbaring: "zalig zijn de doden, die in den Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken volgen met hen." Wat is dat?

Dat zijn die werken van genade, die in het geloof hier opgelegd zijn, en die volgen met hen. Hier staat van een duurzaam goed. Zo wordt het hier genoemd. Liefde, oneindige en goddelijke liefde. Wat heeft Hem bewogen?

Ten andere volgt hier: "en gerechtigheid." Wij hebben niet alleen nodig gerechtvaardigd te worden, gelijk wij de vorige week hebben gesproken. Onze rechtvaardigmaking is een daad. Maar om in- en uitgang te hebben voor het aangezicht Gods, hebben wij nodig gerechtigheid. En nu is Jezus Christus onze gerechtigheid. Daarom zegt Hij: "Rijkdom en eer is bij Mij, duurzaam goed en gerechtigheid." Alsof Hij wil zeggen, dat is niet bij jullie; dat is bij Mij.

De zaak is telkens weer dit: wij zijn in Adam gevallen mensen, en al zijn wij nu het eigendom van Christus, dan komen telkens voor de dag oude en nieuwe zonden, tot hinken en zinken elk ogenblik gereed. Wat rest ons nu anders dan: de Heere onze Gerechtigheid?! Nu schiet er niets anders over dan de gerechtigheid van Christus, welke wij niet anders dan door het geloof aannemen en ons toe-eigenen kunnen, zegt de catechismus. In de armoede en ontblootheid bij onszelf is het, dat wij geschikt, gevormd worden en zijn door den Heiligen Geest, om nu telkens de gelegenheid te hebben tot omhelzing van Christus en van Zijn gerechtigheid en het daaruit dus is dat wij verkeer voor God hebben en dat wij voor God zo vrij staan alsof wij nooit zonde gekend noch gedaan hebben, ja als hadden wij zelf al de gehoorzaamheid volbracht die Christus voor ons volbracht heeft, zo ver wij die weldaad met waar geloof aannemen.

Daarin is het dat Jezus Christus van ons kan getuigen: "Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, en er is geen gebrek aan u." Hij wil zeggen; Ik dek alles. Hij spreekt niet over enig gebrek. Ja, wij zijn gebrekvolle mensen, dat is waar, maar waar genade alles dekt daar is alles in orde. Van de tempel van Salomo waren vloer en wanden van hout, maar overtrokken met goud. Al zat er soms in het hout nog een kwast, een naad of een splinter, dat gaf niets: het goud dekte alles. Nu zijn wij wel gebrekvolle mensen, maar dat goud der genade en Christus' arbeid, Zijn rijkdom, dat duurzaam goed der gerechtigheid, dat dekt alles. Daarom zijn zij zó. Rein, en is er geen gebrek aan hen voor het aangezicht Gods en van die grote Koning.

Heilige dat God alsoo aan ons, dat wij het verstaan op de rechte wijze. Dat wij van onszelf niets verwachten, bij onszelf en uit onze werken niets zoeken, maar dat wij nu alles zoeken bij Hem waar het is met bedoeling om te geven. Dat daartoe de God aller genade onze harten en zinnen schikke, richte, vorme, opdat dat ons leven uitmake, bij aan- en bij voortgang: Jezus Christus, en Dien gekruisigd. Dat Hij ons leven zij, opdat wij met Hem door het leven kunnen en nog eens eenmaal er uit, en dat ons einde dan moge zijn: Hallelujah, geloofd zij God. Amen.

Slotzang:

Psalm 68: 17

Hoe groot, hoe vrees'lijk zijt G'alom
Uit Uw verheven heiligdom,...

Zegen: Gaat voort heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, en de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.